

таємницю») і 232 («Розголошення комерційної таємниці») КК України.

Цивільна відповідальність працівників банків може наступити на підставі статей 611, 623, 1076, 1172 ЦК України і полягає у відшкодуванні завданої клієнту матеріальної і моральної шкоди за розголошення банківської таємниці. Відповідно до п. 2 ст. 1076 ЦК України у разі розголошення банком відомостей, що становлять банківську таємницю, клієнт має право вимагати від банку відшкодування завданих збитків та моральної шкоди. Зацікавлені особи повинні звернутися з позовом до районного суду.

Дисциплінарну відповідальність несуть службовці банку, якщо вони порушують умови контракту щодо збереження банківської таємниці, відповідно до зобов'язання про охорону банківських секретів. У таких випадках керівництво банку може звільнити працівника. Покарання за розголошення банківської таємниці не має суперечити чинному законодавству, а заходи впливу мають базуватися на визначених законом підставах.[3]

Отже, можна зробити висновок, що законодавчий рівень питання щодо забезпечення банківської таємниці досить високий. Встановлення правових основ та закріплення дієвих механізмів охорони банківської таємниці є важливим елементом правового забезпечення підприємницької діяльності. Але поряд з цим виступає значна потреба щодо вдосконалення законодавчої бази до правових еталонів Європейського союзу у сфері банківської таємниці.

Список використаних джерел:

1. Цивільний кодекс України // Відомості Верховної Ради України. – 2003. - №№ 40-44. - Ст.356.
2. Закон України «Про банки і банківську діяльність» від 07.12.2000 року // Відомості Верховної Ради України. - 2001. - № 5-6. - Ст.30.
3. Костюченко О.А. Банківське право: підручник . - 2-ге вид., переробл. та допов. - К.: Атіка, 2011. - 376 с.
4. Ващенко Ю.В. Банківське право: навч. посібник. - К.: Центр навчальної літератури, 2006. - 344 с.

Сучасне розуміння інституту неплатоспроможності

Носатова А.А., студент ННІПІ НАВС

Науковий керівник: кандидат економічних наук *Загорняк Н.Б.*

Впровадження у господарську діяльність досягнень науково-технічного прогресу, як відомо, спричинило швидкий розвиток економічних відносин, що у XXI столітті характеризується стрімкими темпами. Водночас внаслідок фінансової кризи проблема неплатоспроможності, яка ще 20 років тому була майже невідчутною для більшості суб'єктів господарювання, почала даватися взнаки. Ця проблема залишається актуальною і на сьогодні. Для міжнародної фінансової кризи характерними є зниження обсягів виробництва у різних галузях економіки; збільшення кількості неплатоспроможних підприємств, спричинене зниженням або повною відсутністю стабільності і правовою незахищеністю.

В Україні інститут банкрутства (неплатоспроможності) утворився внаслідок формування засад підприємництва, відповідно до яких підприємницька діяльність – це самостійна, систематизована, ініціативна, ризикова діяльність суб'єктів господарювання, з метою отримання

прибутку. Інститут неплатоспроможності орієнтований на звільнення ринкової економіки від суб'єктів, які неефективно здійснюють свою підприємницьку діяльність [1, с. 56].

Незалежна Україна прагнула стати активним учасником світового співтовариства, при цьому обов'язковою умовою вступу виступає дотримання певних принципів побудови правової системи, включаючи і законодавство про банкрутство. Серед таких принципів: гласність, публічність, відкритість процедур, підзвітність призначених професійних осіб тощо.

Враховуючи стан платоспроможності на державних підприємствах, можна зробити висновок про те, що держава як власник майна для поліпшення фінансово-господарського стану застосовує різноманітні заходи щодо відновлення їх платоспроможності цих підприємств, основними з яких є процедура списання податкової заборгованості. [1, с.112].

Проаналізувавши розвиток інституту неплатоспроможності (банкрутства) [2; 3], ми зробили наступні висновки:

необхідно розрізняти поняття «банкрутство» та «неплатоспроможність», оскільки банкрутством слід визнавати лише окремий, найбільш серйозний випадок неплатоспроможності, коли неспроможний боржник здійснює каранне діяння, яке завдає шкоду кредиторам, що для підприємства є фінансовою кризою;

основоположними причинами виникнення кризи на українських підприємствах, в перший період стали перехід від адміністративно-командної системи господарювання до ринкової, а також процеси приватизації та адаптації підприємств до ринкових умов господарювання;

збереження стратегічно важливих та підприємств - монополістів, що діють на загальнодержавних ринках, котрі опинилися у фінансовій кризі, доцільно забезпечувати за допомогою санаційних процедур, що повинні фінансуватися за рахунок стратегічного інвестора (власника); участь держави у цьому процесі можлива у вигляді надання безвідсоткових кредитів, списання або розстрочення податкових боргів, надання державного замовлення або звільнення на деякий час від сплати податків; вдосконаленню механізму державного регулювання в сфері, що розглядається, повинно сприяти упорядкування статистичного (інформаційного) забезпечення;

Список використаних джерел:

1. Щербина В.С. Господарське право: підручник / В.С. Щербина. – 6-те вид. перероб. і допов. – К. : Юрінком Інтер, 2013. – 640 с.
2. Господарський кодекс України: Закон України від 16 січня 2003 року // Відомості Верховної Ради України. - 2003.- №18. – Ст.144.
3. Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом : Закон України від 14 травня 1992 року // Відомості Верховної Ради України. - 1992.- №31. – Ст. 440.

Щодо питання про господарський договір

Паламарчук В.В., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Геліч Ю.О.*

Договір – основне джерело зобов'язань. Однією із основних підстав виникнення господарських зобов'язань є господарські договори, за допомогою яких опосередковуються зв'язки між суб'єктами господарювання, а також між ними та іншими учасниками господарських відносин.